

„Een nieuwe lente en een nieuw geluid,“ zoo begint Gorter zijn „Mei“. „Een nieuwe lente en een nieuwe sport,“ zing ik hem na. Immers toen ik onlangs mijn middagwandeling uitstrekke tot de renbaan in Clingendaal, kon ik daar eenige leden van de haute-voléé op het grasveld bezig zien met zich, onder leiding van een *professional*, te oefenen in het Golf (spreek uit: gof), een oorspronkelijk Schotsch spel, over Engeland naar hier overgewaaid. Hebt ge, naar school gaande, u nooit vermeid met het voortschoppen van een steentje, waarbij die steen gewoonlijk solider bleek dan het leer van de schoenpunt? Welnu, toen waart ge reeds een onbewuste golfer. De gezant van Engeland, baron Van Bienen, en hun vrienden gebruiken in plaats van een steen een bal, in plaats van de schoenpunt een kolf, en de eisch is om de bal met welgemikte slagen van een bepaald punt naar een meer of minder ver verwijderd doel te drijven. De bal kan daarbij in gaten, greppels of voren geraken, maar geen nood, voor iedere netelige stelling waarin zij komen kan, draagt een jongske uit den stand der proletariërs een bijzonder gevormden kolfstok, waarmee de speler natuurlijk meer of minder behendig zal omgaan. De mogelijkheid tot wedden en wedstrijden is niet buiten gesloten, de kolven kosten f 5 per stuk (en men heeft er minstens twintig noodig!) en het spel is een gezonde beweging in de open lucht, waarin men van het 5e tot het 90e jaar een onschuldig en niemand schadend genot kan vinden.

Zoowel de naam als het spel zelf doen ons aan kolven denken, maar dan aan dat ouderwetsche kolven met de sayetballen, die de palen doen trillen, — niet aan het nieuwere met de gom-elastieke bal, die het spel wel fijner maar minder levendig, boeiend en mannelijk maakt.

Ik huiver al weder bij de gedachte aan de fraaie verzameling technische termen, als driver, cleek, putter, brassey, niblick, mashy, tee en lamm, to be slow up, to take planty sand, enz. waarmee onze taal door het golfspel staat verrijkt te worden.